

Petits reis locals

Sempre havia pensat que quan el dirigent d'un poble (un alcalde elegit amb una més que considerable majoria absoluta) posava unes normes a seguir i es comprometia amb la ciutadania, a part de comprometre's amb l'oposició, aquestes normes eren per complir-se, perquè, **ell mateix les havia fixat**.

Que il·lús! El nostre alcalde ens ha demostrat que els acords promoguts per ell mateix només són paper mullat que no serveixen més que per a tirar-los a la brossa.

Sabia que allò de "**donde dije digo digo Diego**" estava de moda, però pensava que anava a la baixa; que equivocat estava, està a l'alça i molt a l'alça, almenys al nostre poble. Després ens queixarem de què la ciutadania no cregui amb els polítics.

L'alcalde rapitenc va fixar la fita del 20% dels vots dipositats a les urnes favorables a l'opció guanyadora: **o Sant Carles de la Ràpita o La Ràpita**.

En la votació, l'opció de la Ràpita va ser la guanyadora, però aquesta opció només va arribar al 18% dels vots dipositats a les urnes, per tant, la xifra demanada no s'havia assolit i l'èticament correcte hagués estat deixar el tema al calaix com altres consultes s'han deixat. Recordem, el Saliner, els baixos del Garbí, l'avinguda dels Esports...

Però no, com no s'ha assolit la xifra, i nos interessa a nosaltres, **amb el partit ja acabat, canviem les normes del joc**. Ara, decidim que guanya l'opció que més vots va aconseguir. Això només té un nom i es diu «cacicada», una "cacicada" que malauradament està emparada pels vots de la ciutadania i acatada, com no, pels regidors que l'acompanyen.

I què passa amb tots aquells ciutadans que es van quedar a casa pensant que si no anaven a votar tot es quedaria igual? Que aquests no importen, per al nostre alcalde són ciutadans de segona.

L'alcalde va crear un problema allí on no l'hi havia. Ens va vendre la pena per guanyar, però, a hores d'ara hem vist com se li desprenia la pell de corder que l'envoltava. Es comporta com un arbitrari i petit rei i em recorda aquell compte del rei que estava nuet i tots li deien que el vestit que portava era molt bonic, fins que va arribar un súbdit que va cridar als quatre vents la realitat, que el rei anava nuet.

Per a què tot aquest teatre; tota aquesta posada en escena, tota aquesta propaganda promoguda des del govern municipal amb la despesa que això ha comportat, perquè lo penós del tema és que tot això no feia cap falta. L'alcalde amb la seva majoria absoluta, podia canviar el nom tal com ho ha fet aquest 26 de novembre, simplement portant la proposta al plenari.

La democràcia no és perfecta, però és lo que tenim i el joc democràtic permet aquesta actuació del nostre alcalde.

Pedro Hernández
Regidor de Més Ràpita

Nota de la Redacció. Per un descuit en el muntatge, aquest article no va ser publicat al número anterior, el de gener, com hauria d'haver correspost. Demanem disculpes als autors de l'escrit, alhora que els agraïm la comprensió.